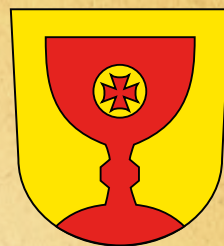

Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

PYHÄKÖN LAMPPU

Helgedomens Lampa 1 / 2022

Jumalan sana
syytettynä

Avioliitto vaikuttaa
kaikkien elämään

PALVELEVA VALTA

JOEL KEROSUO

Kirkon ja yhteiskunnan suhde on ollut historian kulussa monella tavalla vaikea. On eletty niin vallanpitäjän miekkaa peläten kuin vallanpitäjän suosiossa ja tukiessakin.

Historia osoittaa mielenkiintoisella tavalla myös sen, miten valtio on turmellut kirkkoa ainakin kahdella tavalla. Ensinnäkin valtio on halunnut puuttua kirkon asioihin. Toiseksi se on joskus jopa tarjonnut voimakeinoja kirkon käytettäväksi, mikä on usein johtanut kirkon sisäiseen turmeltumiseen.

Vanha sanonta kuuluu: ”Valta turmelee”. Maailmassa valtaa on varhaisista ajoista aina omiin päiviimme saakka käytetty myös väärin. Siksi sanonta on samalla jokaiselle kutsu tarkastella omaa toimintaa vallankäyttäjänä, vaikkapa vanhempana, esimiehenä tai yhteiskunnallisen vallan käyttäjänä. Kristillinen kirkko on kutsuttu rukoilemaan aina myös oikeudenmukaisia vallankäyttäjiä. Osin juuri vallan väärinkäytösten takia elämme maailmassa, jossa suhde valtaan helposti vääristyy. Ajatellaan, että jos jollakin henkilöllä on valtaa suhteessa toiseen, on se jo lähtökohtaisesti ongelmallista, tai ainakin jollain tavalla huolestuttavaa.

Valta itsessään ei kuitenkaan ole väärin silloin, kun sitä yhteiseksi hyväksi käytetään. Raamatun ja kristillisen uskon mukaan olisi pikemminkin erinomaista saada olla vanhurskaan ja oikeamielisen johtajuuden alla, missä tuo johtajuus sitten tapahtuukaan: yhteiskunnassa, kirkossa tai perheessä.

Samalla on tärkeää muistaa, että meille ihmisille uskotut kutsumukset ja niihin kuuluva valta on aina jostain

muualta saatua. Toimimme millä elämän sektorilla tahansa, valta on delegoitu meille paitsi muilta ihmisiltä, ennen kaikkea Jumalalta, jonka antamaan kutsumukseen se sisältyy. Valta on siis eteenpäin annettua valtaa, joka kuitenkin pohjimmiltaan kuuluu toiselle, ja on ihmisillä vain lainassa. Parhaimmillaan se on lainassa toisten ihmisten – perheen, kirkon ja yhteiskunnan – hyväksi, mutta lähtökohtaisesti se ei kuulu ihmisille.

Jumala on asettanut kullekin tietyn aseman ja tehtävän ja voi sen halutesaan ottaa myös pois. Jokainen meistä, jolle on valtaa ja vastuuta annettu, joutuu myös vastaamaan, miten tätä valtaa ja vastuuta käyttää. Vastuuseen joutuu paitsi yhteiskunnan lakien, ennen kaikkea Jumalan edessä. Valtaan kuuluu kysyä, kuinka toimia piispana tai pastorina, kristittynä, esimiehenä, vanhempana ja niin edelleen.

Yhteiskunnallisen lain koura ei kuitenkaan aina ajassa ulotu ja tavoita. Kaikki se, missä inhimillinen korruptio mädättää ja vetää oikeuden lokaan, ei tule näkyviin. Kuitenkaan Jumalalta ei mikään ole salassa. Hänelle me keran vastaamme siitä, miten olemme kutsumuksissamme toimineet, myös vallan asioissa.

Siksi pyydämme, että Jumala tekisi työtään ja muuttaisi meidän sydäntämme niin, ettemme vilpillä ja vääryydellä tavoittelisi omaa etuamme, vaikka ajattelisimme, etteivät tämän ajan lainpykälät meitä tavoitakaan. Pyydämme, että me ilosta ja sydämen halusta haluaisimme toimia oikein.

Samalla me pyydämme, että vaikka tämä aika joskus vääryydellä ja sokeudesta todellista oikeutta kohtaan kristittyjä tuomitsisi, meidän silmiemme

edessä voisi näkyä kirkkaana se, mitä Jumala on sanassaan antanut. Rukoilemme, että me niin voisimme pelätä ja rakastaa Jumalaa, että haluaisimme ilosta seurata hänen tahtoaan, minkä reaktion se täällä ajassa sitten herättääkään.

Sillä Jumalan sanasta luopumiseen liittyy usein myös oikeudesta ja oikeudenmukaisuudesta luopuminen, joista kummastakin jo Vanhan testamentin profetat toistuvasti ankarasti varoittavat. Voi myös olla, että yhteiskunnan oikeustaju vääristyy siten, että se asettaa Jumalan sanan tuomitavan paikalle. Silloin voimme todeta vain, että ”enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä.” (Apt.5:29). Aika näyttää, millaiseen asentoon yhteiskuntamme kääntyy suhteessa Jumalan sanaan. Kirkolla ei kuitenkaan ole mitään hätää. Sanan antamiin lupauksiin voimme turvata vaikeampinakin aikoina, ja usein ne loistavat meille silloin myös kirkkaimpina.

HISTORIALLINEN OIKEUDENKÄYNTI – SYYTTÄJÄ VAATII SAKKORANGAISTUKSIA

≡ SAMI NIEMI

📷 SAMI NIEMI

Helsingin käräjäoikeudessa alkoi 24.1.2022 oikeudenkäynti kansanedustaja **Päivi Räsästä** ja piispa **Juhana Pohjolaa** vastaan. Tapaus on herättänyt laajalti kotimaisen ja ulkomaisen median kiinnostusta, mikä näkyi median edustajien runsaana läsnäolona haastettujen saapuesssa käräjäoikeuteen. Sanan- ja uskonnonvapaus ry oli myös järjestänyt oikeustalon ulkopuolelle tukimielenosoituksen Räsäsen ja Pohjola puolesta.

SYYTTÄJÄN VAATIMUKSET

Aluesyyttäjä **Maija Päivinen** luki syytteet Räsästä ja Pohjolaa vastaan kiihottamisesta kansanryhmää vastaan. Syyttäjän mukaan piispa Pohjola on julkaisemallaan kirjoituksella Mieheksi ja naiseksi hän loi heidät – homosuhteet haastavat kristillisen ihmiskäsityksen asettanut yleisön saataville ja pitänyt yleisön saatavilla mielipiteen, jossa on solvattu homoseksuaaleja ryhmänä seksuaalisen suuntautumisen vuoksi. Syyttäjän mukaan tietyt lausumat ovat syrjiviä ja ylittävät sanan- ja uskonnonvapauden rajat.

Aluesyyttäjä Päivinen vaatii syytekirjelmässä tiettyjen kohtien poistamista julkaisusta sekä rangaistukseksi Räsäselä vähintään 120 päiväsakkoa ja Pohjolalle 60 päiväsakkoa. Lisäksi syyttäjä vaati Suomen Luther-säätiölle vähintään 10 000 euron yhteisösakkoa tosiasiallista päätösvaltaa käyttävänä oikeushenkilönä.

POHJOLA KIISTÄÄ SYYTTEET

Piispa Pohjola kiisti oikeudessa syyllisyytensä kiihottamisrikokseen.

– Ensimmäiseen oikeudenkäyntiin osallistuminen jännittää, mutta olen myös onnellinen, että asia viimein tulee käsiteltäväksi. Pääsemme puolustamaan paitsi Jumalan sanaa myös oikeutta sananvapauteen. Sananvapaudella emme halua loukata tai painostaa ketään, vaan kertoa hyvistä Jumalasta ja hänen tahdostaan.

PÄIVI RÄSÄNEN KIISTÄÄ LAINVASTAISUUDET

Kansanedustaja Päivi Räsänen osalta haastehakemuksessa on kaksi lisäkohtaa koskien kesäkuussa 2019 julkaistua twiittia ja joulukuussa 2019 julkaistua radiokeskustelua. Tiedotteessaan 20.1.2022 hän toteaa:

– Odotan oikeuden käsittelyä rauhallisella mielellä. Vetoan perustuslakiin sekä kansainvälisiin sopimuksiin kirjatun sanan- ja uskonnonvapauden. En peräänny Raamattuun pohjautuvasta vakaumuksestani ja olen valmis puolustamaan sanan- ja uskonnonvapautta kaikissa tarvittavissa oikeusasteissa.

SYYTTÄJÄN ARVIOINNIT ONGELMALLISIA

Piispa Pohjolan avustajan, varatuomari **Jyrki Anttisen**, mukaan syyttäjä on haastehakemukseen irrottanut kirjoituksen lausumia asiayhteydes-

tään. Syyttäjän arviointi on ollut valikoivaa eikä millään muotoa objektiivista. Tekstiä ei ole tulkittu Euroopan ihmisoikeussopimuksessa ja perustuslaissamme suojatut sanan- ja uskonnonvapauden lähtökohdat asianmukaisesti huomioon ottaen. Ideologiset ja tieteelliset erimielisyydet eivät ole oikeusjärjestyksemme hyväksymä peruste rajoittaa sananvapautta.

Pohjolan ennakkovastauksessa todetaan, ettei Räsäsen kirjoitus ole miltään osin uhkaava, panetteleva eikä solvaava. Siinä ei ole miltään osin käytetty tyyppihalventavia sanavalintoja. On syytä havaita, että kristillinen ihmis-, synty- ja avioliittokäsitys voivat loukata jotakuta asiana ja vakaumuksena, mutta itse kirjoitus ei loukkaa eikä sen tarkoitus ole loukata tai halventaa kenenkään ihmisarvoa.

Päivi Räsänen ja Juhana Pohjola käräjäoikeudessa

Sisällys 1 /2022

- 2 Palvelena valta
- 3 Historiallinen oikeudenkäynti – syyttäjä vaatii sakkorangaistuksia
- 4 Jenni Työstä uusi nuorisotyön koordinaattori
- 5 Lutherilainen seurakunta lähellä ja kaukana –
Lähetyslippupakunnan lähetysstrategia 2022-2023
- 6 Kirje nuorille avioliitosta
- 8 Kuinka pappi valmistautuu sielunhoitoon?

- 9 Yksi liha
- 10 Älä pelkää
- 11 Konstituutiokomitea ja kirkoksi rekisteröitymisen
vaikutusten selvittäminen
- 12 Äktenskapet, kärleken och enbeten
- 14 Ei hätää - meillä on Jeesus!
- 16 Herran väkevä käsi

JENNI TYPÖSTÄ UUSI NUORISOTYÖN KOORDINAATTORI

ESSI TUOMALA

TYPÖN ARKISTO

Jenni Typpö aloittaa nuorisotyön koordinaattorin työt epävarmuuden keskellä toiveikkain mielin.

Jenni Typön vuosi on ollut taipahtumarikas: viime keväänä hän kirjoitti ylioppilaaksi, syksyllä hän muutti Seinäjoelta pääkaupunkiseudulle ja aloitti energia- ja ympäristötekniikan opinnot Aalto-yliopistossa ja tammikuussa alkoi pesti Lähetysshiippakunnan uutena nuorisotyön koordinaattorina **Salla Gummeruksen** jäätyä pois monen ansiokkaan palvelusvuoden jälkeen.

-Kun kuulin tästä mahdollisuudesta, ajattelin, että tämä voisi olla minun tilaisuuteni olla mukana palvelemissa, hän kertoo.

Jenni on asunut suuren osan elämästään Turkissa, jossa vanhemmat tekivät lähetystyötä. Pian kotimaahan paluun jälkeen nelisen vuotta sitten Jenni meni rippileirille.

-Löysin ripparilta kristittyjä ystäviä ja rippikoulu oli tosi tärkeä tapa päästä mukaan nuorten kristittyjen piireihin, hän muistelee.

Ennen muuttoa Helsinkiin Jenni oli useiden vuosien ajan Seinäjoen nuorteniltojen vakiokasvo. Myös Lähetysshiippakunnan valtakunnallinen nuorisotyö on tullut osallistujan näkökulmasta tutuksi ”jonkin verran”.

-Itselleni nuorisotyössä mukana oleminen on ollut tosi tärkeää ja haluan mahdollistaa samanlaisen kokemuksen myös nuoremmille, hän sanoo.

PANDEMIA-AIKA LUO EPÄVARMUUTTA

Pandemia-aika on vaikeuttanut Lähetysshiippakunnan muiden työmuotojen ohella myös nuorisotyötä, ja rajoitukset ovat estäneet tai siirtäneet joitakin tapahtumia ja leirejä tulevaisuuteen. Samaan aikaan oman seurakunnan ja säännöllisen messutoiminnan merkitys on kasvanut.

-On hyvä, että nuoret juurtuvat omaan seurakuntaan. Messu on kuitenkin se tärkein, Jenni sanoo.

Seurakunnat ja niiden ikäjakaumat ovat eri paikkakunnilla erilaisia.

-Olemme vielä aika pieni kirkko. Joillain paikkakunnilla on paljon nuoria ja omaa nuortentoimintaa on helppo järjestää, mutta on seurakuntia, joissa nuoria on vain yksi tai kaksi, Jenni kuvaa.

Valtakunnallinen toiminta onkin tärkeää erityisesti niiden nuorten kannalta, jotka eivät tapaa samanikäisiä seurakunnassa.

-Tällä hetkellä on tarkoitus kehittää toimintaa rovastikunnittain, mikä tarkoittaisi esimerkiksi seurakuntien yhteisiä alueellisia nuorteniltoja, Jenni valottaa.

Etelässä, jossa etäisyydet ovat lyhyempiä, tämä tarkoittaisi yhden illan tapahtumaa, pohjoisessa järjestettäisiin pitkien välimatkojen vuoksi yöpymismahdollisuus.

MONIPUOLINEN MAAILMANKUVA

Jenni kävi Turkissa kansainvälistä kristillistä koulua seitsemännestä luokasta alkaen.

-Koulussa oli paljon lähetyslapsia ja minä ja sisarukseni olimme ainoita luterilaisia, hän muistelee.

Eläessään uskonnolliseen vähemmistöön kuuluvana muslimivaltiossa maas-

sa Jenni oppi arvostamaan kristittyjä ystäviä kirkkokunnasta riippumatta. Muutamaan Turkin-aikaiseen ystävään hän pitää yhteyttä edelleen.

Lapsuus ulkomailla on muokannut Jennin ajatuksia ja maailmankuvaa.

-Luulen, että minulla saattaa olla erilainen kuva maailmasta kuin sellaisella, joka on kasvanut Suomessa, hän pohtii.

Jenni on tottunut kohtaamaan erilaisista taustoista ja uskonnoista tulevia ihmisiä, mistä saattaa olla apua myös uudessa työssä nuorisotyön koordinaattorina. Suomi kansainvälistyy kovaa vauhtia ja maahanmuuttajaperheitä on myös Lähetysshiippakunnan seurakunnissa.

LUTERILAINEN SEURAKUNTA LÄHELLÄ JA KAUKANA – LÄHETYSHIIPPAKUNNAN LÄHETYSSTRATEGIA 2022-2023

LEENA JA TUOMO SIMOJOKI

SIMOJOKIEN ARKISTO

Lähetysshiippakunnan tekemän lähetystyön keskiössä on lähetykskäsky (Matt. 28:18-20). Lähetysshiippakunnan lähetystyö on siis *evangeliumin julistusta ja opetusta luterilaisen seurakuntien syntymiseksi ja vahvistumiseksi*. Sen painopisteenä on teologinen koulutus, jota toteutetaan yhteistyössä sisarkirkkojen ja kumppaneiden kanssa. Lähetystyö on aina tavoitteellista työtä: kun uusi työmuoto aloitetaan, on sillä jo sen aloitusvaiheessa selkeä tavoite, aikataulu ja jatkosuunnitelma. Teologisen koulutuksen ja opetuksen tavoitteena on lisätä kirkkojen omia sisäisiä resursseja, jotta evankeliumin julistus ja seurakuntien vahvistuminen jatkuu hedelmällisenä silloinkin, kun työ Lähetysshiippakunnan osalta loppuu.

Lähetysshiippakunta tekee siis lähetystyötä julistuksen, opetuksen ja seurakuntien ympärillä. Köyhien seurakuntien ja olojen keskellä toimittaessa myös diakonian tarpeita nousee aika ajoin esiin. Eteen tulee tilanteita, joissa hätä on suuri ja apua tarvitaan. Diakoniatyö ei kuitenkaan ole toiminnan keskiössä. Lähetysshiippakunta ei siis esimerkiksi rakenna sanitaatiojärjestelmiä tai perusta kouluja. Rajalliset resurssit kohdennetaan ydinosaamiseen, eli seurakuntien hengelliseen ja teologiseen rakentamiseen.

Lähetysshiippakunta ei toimi kentällä yksin, vaan jokaisella kentällä on sovitut yhteistyökumppanit, joilla on yhteneväinen lähetystyön strateginen työnäky. Yhteistyön tulee olla teologisesti, kirkollisesti ja strategisesti yhteensopivaa. Käytännössä Lähetysshiippakunnan lähetystyön viitekehyksessä ovat sisarkirkot ja ILC -jäsenkirkot sekä niihin assosioituvat järjestöt kuten esimerkiksi Lutheran Heritage Foundation, Missouri-synodi ja Garuna Foundation.

KOhteet ja työmuodot

Käännös- ja opetustyö Itä-Afrikassa

Yksi lähetystyön yhteistyökumppaneista on Lutheran Heritage Foundation, jonka työtä Itä-Afrikassa aiemmin nimikkolähetteinäkin toimineet, mutta pandemian vuoksi Suomeen siirtyneet Tuomo ja Leena Simojoki jatkavat. LHF Nairobin toimisto kääntää, jakaa ja opettaa luterilaista teologista kirjallisuutta lukuisille eri kielille mm. Keniasa, Ugandassa ja Burundissa. Simojolet johtavat Nairobin toimistoa, ohjaavat käännösprojekteja sekä suunnittelevat ja toteuttavat opetusseminaareja.

Opetusvierailut

Toinen lähetystyön muoto on LHPK:n omien pastoreiden lähettäminen lyhytaikaisille opetusvierailuille teologisiin seminaareihin ja konferensseihin ympäri maailmaa. Vierailut ovat yleensä noin kahden viikon mittaisia ja keskittyvät tietyn teeman ympärille. Opetusmatkojen yhteydessä voidaan hyödyntää myös seurakuntalaisten moninaisia lahjoja ja palvelualttiutta. Tarpeita voi löytyä esim. musiikkikasvatuksen, rakentamisen tai terveydenhuollon osaamisen saralla. Seuraavat lyhytaikaiset opetusvierailut on kaavailtu syksylle 2022.

Koulutusstipendit

Näiden kahden työmuodon lisäksi Lähetysshiippakunta jakaa koulutusstipendejä tarkkaan valituille teologian tai diakoniatyön opiskelijoille. Nämä koulutusstipendit pyritään ohjaamaan aina yhden seurakunnan vastuulle, jolloin kullakin seurakunnalla on oma kummioppilaansa, jota he suoraan tukevat. Tällä hetkellä esimerkiksi Luuka-seurakunta Seinäjoelta ja Pyhän Pietarin seurakunta Kuopiosta tukevat molemmat yhden pappisopiskelijan ja Sakkeuksen seurakunta Porista yhden diakonissaopiskelijan opintoja Matongon teologisessa oppilaitoksessa Keniassa. Timoteuksen seurakunta Oulusta puolestaan tukee kolmen Jarai-opiskelijan opintoja Kambodzassa. Koulutusstipendien lisäksi seurakunnilla voi olla myös muita valitsemiaan lähetystyökohteita, jotka eivät välttämättä ole osa valtakunnallista lähetysstrategiaa.

TULE MUKAAN

Työmuotojen tarkemmista sisällöistä voit saada lisää tietoa tilaamalla lähetystyön sähköisen uutiskirjeen Lähetysshiippakunnan verkkosivuilta (www.lhp.fi/lahetys).

Kuudesti vuodessa ilmestyvässä kirjeessä kerrotaan ajankohtaisia kuulumisia eri lähetyskentiltä.

Kääntäjien ohjaustyötä Lhf-Afrikan Nairobin toimistolla.

KIRJE NUORILLE AVIOLIITOSTA

✍️ RISTO SORAMIES

📷 UNSPLASH

Avioliitto on ihmiskunnan perusyksikkö ja elämän varsinaiset puitteet. Kaikki eivät tietenkään voi olla avioliitossa, mutta avioliitto vaikuttaa kaikkien elämään.

Avioliitto on julkinen asia. Se on yhden miehen ja yhden naisen elinikäinen liitto molempien puolisoitten ja heidän lastensa elämän turvaamiseksi. Kaikissa yhteiskunnissa on nähty tarpeelliseksi, että aviopuolisot antavat sitovat lupauksensa julkisesti, lain edessä. On surkuteltavaa, että ihmiset, jotka muuten pitävät lupauksiaan ja antamaansa sanaa kunniaa, saattavat elämän suurimpiin lupauksiin kuuluvan lupauksen kohdalla syödä sanansa näkemättä asiassa mitään väärää.

RAKKAUS – MITÄ SE ON?

Avioliitto ilman rakkautta on vailla sisältöä. Miehen ja naisen välinen rakkaus on paljon enemmän kuin vain tunne, vaikka se on myös tunteista hienoimpia. Tunteet kuitenkin tulevat ja menevät – ja onneksi taas tulevat, jos niille annetaan aikaa tulla. Pelkkiä tunteitten varaan ei pidä elämää rakentaa. Avioliitossa on juuri elämän rakentamisesta kysymys. Hengellisesti katsoen siinä on kysymys Jumalan sääntämyksestä ja yhteiskunnallisesti sitä suojaava laki. Rakkaus on ennen kaikkea uskollisuutta. Klassisessa vihkikavassa (tätä itse aina käytän) kysytään: ”Tahdotko ottaa tämän NN:n aviomieheksesi/aviovaimoksesi ja osoittaa hänelle uskollisuutta ja rakkautta sekä hyvinä että pahoina päivinä aina kuolemaan asti?”

Tässä on joka sana vuosisatojen saaton kokemuksesta tarkkaan harkittu. Elämä on tunnettu jo ennen meitä – ja hyvin!

Ensiksi: ”Tahdotko?” – ei siis ”tuntuuko sinusta siltä?”, ”huvittaako sinua nyt?”, oletko varma tunteistasi?”, vaan ”tahdotko?”.

Toiseksi: ”ottaa tämän NN:n”. Sinä ”otat”. Et ole enää lapsi, vaan päätät itse ja otat ”tämän”. Kaikkien mies-

ten/naisten joukosta olet valinnut tämän yhden. On olemassa muitakin, ehkä kauniimpia, komeampia, kivermpia ja mielenkiintoisempia, mutta sinä otat ”tämän”.

Kolmanneksi: ”aviomieheksesi/aviovaimoksesi”. Hän on aivan eri asemassa kuin kukaan muu mies tai nainen. Sinulla on häntä kohtaan velvollisuuksia ja oikeuksia, joita muitten ihmisten suhteen ei ole. Hän, joka oli alun perin ventovieras, tulee nyt lähimmäksi sukulaiseksi. Jumalan sanoin: ”Heistä tulee yksi liha”

Neljänneksi: ”osoittaa uskollisuuttaja rakkautta”. Ei sanota: ”tuntea ihania tunteita”, sillä sitä ei kukaan voi luovata, mutta ”uskollisuuden ja rakkauden osoittaminen” on päätöksen ja tahdon asia.

Viidenneksi: ”hyvinä ja pahoina päivinä”. Avioliiton ja perheen voima ja idea on siinä, että ollaan yhtä myös huonoina päivinä.

Vankilasielunhoitajana Saksassa pännin merkille, ketkä käyvät tapaamassa vankeja. Perheenjäsenet. Kun sairastutaan ja tullaan vanhoiksi, ketkä silloin vielä käyvät vierailuilla? Perheenjäsenet. Rakkauden ja uskollisuuden varaan voi rakentaa elämänsä myös silloin, kun elämä ei enää ole coolia.

Kuudenneksi: ”kuolemaan asti”. Avioliitto kestää kuolemaan, ei pidemmälle! Se on tähän elämään kuuluvaa, ei iankaikkista. Mutta niin kuin minun poikani eivät pääse siitä mihinkään, että olen heidän isänsä, niin ei myöskään avioliittosukulaisuuteni lopu siihen, että ei enää huvita. Kun näitä tarkemmin miettii, niin huomaa, että kaikki muu olisi ”epärakkautta”. Tämähän onkin loistoratkaisu eikä kuorma!

Jumalan kuudes käsky sanookin siksi: ”Älä tee aviorikosta!”

Lutherin hyvä selitys: ”Meidän tulee pelätä ja rakastaa Jumalaa niin, että pidämme sanamme ja tekemme puh-

taina ja kunniallisina sekä rakastamme ja kunnioitamme kukin aviopuolisomme. Jumala sanoo vielä Sanassaan: ”Minä vihaan hylkäämistä”.

ONNEN SAA VAIN SIVUTUOTTEENA

Joskus puhutaan nuorille ”siitä oikeasta” ja sen ”oikean löytämisestä”. Epäilemättä on tärkeitä löytää kunnan aviopuoliso, mutta erään rippikoulun opettajan neuvo oli: ei ole niinkään tärkeää löytää ”sitä oikeaa” kuin olla itse ”se oikea”.

Joka etsii onnea, ei löydä sitä. Illoisia hetkiä kyllä löytää etsimällä, mutta ne ovat ohimeneviä ja saattavat lopulta muuttua katkeriksi muistoiksi. Onni tulee aina sivutuotteena. Joka ajaa pikkulapsen lailla vain omaa asiaansa ja etsii omaa onneaan, ei tule sitä löytämään. Niin proosalliselta kuin kuulostaakin, avio-onni tulee siitä, että ollaan uskollisia ja etsitään, ei vain omaa, vaan toisenkin onnea ja parasta.

MITÄ TÄMÄ MERKITSEE KÄYTÄNNÖSSÄ?

Yleisen elämäntyylin ja mielipiteitten ja lähimpienkään ihmisten törttöilyn ei pidä antaa johtaa harhapäätöksiin. Avioliitto on hyvä, pyhä ja iloinen asia. Single-elämä, jossa pyritään loputtomasti jatkamaan huoletonta nuoruutta, on lopulta itsepetosta, koska tulee aika, jolloin perhettä ei enää perusteta ja kiinteitä suhteita solmita. Mitä teet 60-vuotiaana? Vain omalle itselle eletty elämä on lopulta mieletöntä.

Päätäkää olla uskollisia! Se on elämänne suhteen paras päätös. Olkaa uskollisia myös tulevalle puolisolenne, jota ette ole edes tavanneet vielä. Avioelämä kaikkine puolineen, myös erityisesti seksuaalinen kanssakäyminen, on tarkoitettu avioliittoon yh-

den miehen ja yhden vaimon välille. Kaikki muu palvelee uskottomuutta ja heikentää omaa ja mahdollisesti toisten avioliittoa. Se on sitä paitsi Jumalan tahdon vastaista. Uskollisuus tuo onnen.

Avioliitossa annetaan paljon anteeksi, sillä elämässä on paljon anteeksiannettavaa. Jumala tuntee anteeksiantamisen hyvin. Hän on siinä asiassa mestari. Juuri anteeksianto oli Hänen mielessään, kun Hän lähetti Poikansa kuolemaan koko maailman, myös aviopuolisoiden syntien tähden. Jeesus teki anteeksiannon mahdolliseksi aivan viimeistä syntiä ja rikosta myöden.

SITOUTUMINEN

Rakkaus on valmis sitomaan itsensä jopa kirjallisesti. Jos kaikki on puhdasta ja selvää, voidaan myös tehdä paperit ja antaa lupaukset. Jos teet kaupat, mutta toinen osapuoli ei tahdokaan tehdä kauppakirjaa tai antaa kuittia, tiedät että asiassa on jotain hämärää. Aviokaupassa ei saa olla hämärää eikä se koske ainoastaan kahta ihmistä, vaan myös molempien lähiomaisia. Siihen ei saa liittyä takaporttia, niin kuin ei sukulaisuuteenkaan liity. Takaportin auki jättäminen merkitsee: Sinusta on minulle nyt iloa/hyötyä, mutta sitten kun ei enää ole, tahdon pitää itselläni oikeuden jättää sinut.

Kun on menty virallisesti naimisiin, kaikki tietävät, mistä on kysymys. Me olemme nyt uusi perheen alku. Tätä ilmentää yhteinen nimikin. On tullut uusi sukulaisuus. Ei tarvitse käyttää sivulauseita tai luimistella eikä kenenkään arvailla: Kukas tämä nyt sitten on? Aviopuolisoiden omanarvon tunto ja toisen kunnioitus ovat erittäin tärkeitä ja suuri aarre.

AVOLIITTO

Avoliitto on sananakin omituinen, avo- ja liitto kun ovat vastakohtia. Avioliittoa ei voi harjoitella, sillä sitoutuminen on sen olennainen osa. Sitoutuminen kuuluu rakkauteen. Se on Jumalan tahto. Uskollisuus on sitäkin, että jaksaa odottaa ja nähdä vaivaa toisen takia. Joka tahtoo kokeilla toista ihmistä, ei rakasta häntä, vaan itseään.

Jos kokeileminen tuottaisi hyviä tuloksia, pitäisi nykyään olla valtavasti hyviä avioliittoja. Valitettavasti avioeroista ja hylkäämisistä on tullut suorastaan epidemia.

Avioliittoa ei kannata lykätä loputtomiin. Miksi kaksi nuorta ei voisi mennä naimisiin, vaikka vielä jouduttaisiin elämään vaatimattomasti. Omasta mielestäni se oli jopa mielenkiintoista!

AVIORIKOS

Aviorikokseen liittyvät aina petos, valhe ja vääryys. Joka hylkää puolisonsa toisen naisen/miehen takia, on aikansa onnen huumassa ja voi miettiä, että näin hyvä ei voi olla väärin. Samalla hän ei huomaa tai ei tahdo huomata, miten paljon hän tuottaa tuskaa puolisolleen, lapsilleen, sukulaisilleen ja ystävilleen.

Älkää ottako mallia! Olkaa te aikuisia, jotka tietävät, mihin ovat ryhtyneet, tekevät velvollisuutensa ja ottavat vastuun omista tekemisistään ja niistä ihmisistä, joista todella ovatkin vastuussa. Sinä vaimo, et ole vastuussa komeasta työtoveristasi, vaan miehestäsi - mahdollisesti väsyneestä - ja lapsistasi. Sinä mies, et ole vastuussa ihastuttavasta uudesta tuttavuudesta, vaan vaimostasi, jolla on myös huonoja päiviä.

Emme tiedä, mitä kaikkea meillä viimeisellä tuomiolla tullaan kysy-

mään, mutta aivan varmasti sitä, miten kohtelimme puolisoamme.

ENTÄ, JOS ON TAPAHTUNUT KATASTROFI?

Kristillinen avioliitto on tarkoitettu koko elämän pituiseksi, aina toisen puolison kuolemaan asti. Uudelleen avioituminen ei ole aivan kuin joka papin takataskussa oleva temppu, jonka päälle sitten voidaan lukea loitsu. Papilla ei ole valtuuksia siunata mitään omasta takaa – niin suuria herroja emme ole! Valitettavasti kansankirkko on viime aikoina alkanut luulla liikoa itsestään. Papin siunaus merkitsee: Te olette tehneet Jumalan sanan mukaan, siksi siunatkoon teitä Jumala itse.

Miksi olen minäkin muutaman eronneen parin joskus vihkinyt?

Elämä on usein kovaa ja ihmiset kovasydämisempiä. Hylätty puoliso joutuu järjestämään elämänsä jotenkin. Sirpaleita on joka puolella, mutta elämän on jatkuttava. Leskenä tai hylättyinä eläminen on monessa suhteessa vaikeaa, usein lähes mahdotonta. Silloin voi olla parempi mennä uudelleen naimisiin ja tehdä se tietoisesti ja julkisesti.

Toivon teille kaikille onnellista elämää ja avioliittoa. Elämä on lyhyt - hyvin lyhyt. Ihminen on luotu iankaikisuutta varten, mutta ajallinenkin elämä on tärkeä ja tarkoitettu eletäväksi. Se on lahja itse elämän Luojalta!

KUINKA PAPPI VALMISTAUTUU SIELUNHOITOON?

✍ ESKO MURTO

Jos messuun valmistautuessaan papin tulee rukoilla “Herra, avaa minun huuleni”, sielunhoitotilanteeseen saapuessaan hän rukoilee tämän lisäksi “avaa minun korvani!”. Sekä kuuntelemista että puhumista tarvitaan, mutta kuuntelemisen täytyy tulla ensiksi, jotta sielunhoitoon kuuluvasta henkilökohtaisuudesta saadaan apu.

Joskus sielunhoitajan on vaikea ymmärtää, mistä kenkä puristaa, eikä sielunhoidossa oleva ihminen itse osaa sanoittaa ongelmaansa. Hyvien kysymysten kysyminen on tärkeä taito. Siinä on kyse asenteesta. Pappi ei ole pelkkänä korvana, vaan hän myös kysyy ja pohtii, koska hän on aidosti kiinnostunut toisesta ihmisestä, ja tahtoo ymmärtää, mistä on kyse.

Sielunhoitaja tahtoi usein olla kuin Raamatun kuningas Salomo, jonka viisautta tultiin kaukaakin hämmästelemään. Tämä ei ole välttämättä ylpeyttä tai itsekorostusta, vaan nousee toiveesta auttaa kärsivää veljeä tai siskoa. Kunpa vain löytäisimme ratkaisun hänen kaikkiin ongelmiinsa! Tähän usein vastataan muistuttamalla, että sielunhoitajan tehtävä ei ole ratkaista ongelmia. Tämä onkin tavallaan totta, joskaan ei aivan. Ei sielunhoitaja ole myöskään pelkkä ihmishahmoinen päiväkirja, jolle vuodattaa sydämensä tunteita, kunnes hän vaitonaisena ja sympaattisesti nyökytellen lopulta sulkee nahkakantensa. Sielunhoitajan tulee kuunnella, mutta lopulta myös puhua. Hän ei kuitenkaan puhu omia viisauksiaan, vaan tuo sielunhoitotilanteeseen sellaista korvaamatonta viisautta, jota sen enempää hoitajalla kuin hoidettavallakaan ei ole omasta takaa; hän puhuu julki Jumalan sanaa.

SIELUNHOITO EI OLE PSYKOTERAPIAA

Jumalan käskyjen ja Kristuksen evankeliumin läsnäolo erottaa sielunhoi-

totilanteen omanlaisekseen tapahtumaksi. Sielunhoito ei ole psykoterapiaa eikä elämänhallintakonsultintsemppaamista. Sielunhoidon ytimessä on Jeesus Kristus, joka papin suun kautta puhuu parannukseen kutsuen ja synnit anteeksi antaen.

Jumalan sana tuo sielunhoitotilanteeseen mukaan myös kysymyksen totuudesta, joka sekä lohduttaa että haastaa ihmistä. Totuus vapauttaa, mutta se vapauttaa usein konfrontoimalla, eli asettumalla ihmistä vastapäätä koettelemaan häntä ja hänen kokemuksiaan. Tästäkin syystä sielunhoidon vierellä kulkee usein rippi, joka on hieman oma asiansa, mutta kuitenkin kiinteästi sielunhoitoon liittyvä.

Jumalan sanan julki puhuminen on usein vaikeaa. Pappi joutuu kohtaamaan oman heikkouskoisuutensa. Toisen elämän ongelmat tuntuvat niin suurilta, hänen kokemansa kivut niin syviltä - mitä tässä auttaa puhua julki niitä evankeliumin kohtia, jotka me kaikki kuitenkin tiedämme? Tämä on kiusaus, joka suistaa helposti papin leikkimään psykologia, tai vaientaa hänet kokonaan.

Jumalan sana on kuitenkin elävä ja voimallinen, se tutkii, paljastaa ja hoitaa. Sielunhoito onkin aina “terapeuttista” tuon sanan vanhassa kreikkalaisessa hoitamista ja parantamista tarkoittavassa merkityksessä. Latinalainen lentävä lause “medicus curat, natura sanat” on hyvä pitää mielessä. Lääkäri hoitaa, luonto parantaa - näin ruumiin vaivojen alueella. Hengellisissä asioissa pappi ei voi omin te-

oin ja oivalluksin “parantaa” sielunhoidossa luokseen tullutta, mutta hän voi ja hänen tulee kärsivällisesti anostella lääkettä, joskus monen monta kertaa uudelleen, ja luottaa siihen, että ajan kanssa Jumala itse sanassa vaikuttavan Pyhän Henkensä kautta tervehtyy ihmistä.

SIELUNHOITO TUO TOIVON

Ongelmat usein jäävät ratkaisematta. Sairaus ja raihnaisuus ehkä jatkuvat, tunne-elämän solmut eivät aukene, ihmissuhteet pysyvät yhäkin kipeinä, epäilykset tai oman arvottomuuden kokemukset palaavat kerta toisensa jälkeen. Tämä pakottaa sekä papin että sielunhoitoon tulleen seurakuntalaisen kysymään, mikä on kristinuskon vastaus kärsimyksen ongelmaan. Se ei ole kärsimyksen poistuminen tässä elämässä, vaan Kristuksen läsnäolo kärsimyksen keskellä lohduttajana ja rohkaisijana. Lopultahan kaiken selvittelyn alta sielunhoidettavalle paljastuu kaikille ihmisille yhteinen, syvä ja toivoton peruskärsimys: hän on rikkiäinen, syntinen olento, jonka elämässä kuolema tekee työtään. Sielunhoito ei voi poistaa perisyntiä hänen elämästään, eikä parantaa häntä kuoleman vaikutuksesta – mutta se voi uudelleen ja uudelleen tuoda toivon, joka perustuu Kristukseen, syntien sovittajaan ja kuoleman vallan kukistajaan. Sielunhoidon toivo on eteenpäin katsovaa, kiinnittyen häneen joka on luvannut: ”Katso, uudeksi minä teen kaikki.”

YKSI LIHA

≡ HANNU MIKKONEN

Kristitylle on tuttu sanapari ”yksi liha”. Nämä sanat esiintyvät muutaman eri kerran Raamatussa, ja ne liittyvät avioliittoon.

Vaikka aikamme ja tapamme ovat hyvin erilaisia kuin esimerkiksi omassa lapsuudessaani, puhumattakaan uskonpuhdistuksen ajoista tai vielä vanhemmasta historiasta, on avioliitto sama kuin aina ennenkin. Avioliittoa, sen asetusta, järjestystä ja merkitystä ei voi muuttaa, sillä se on Jumalan luomistyöhön kuuluva todellisuus. Toki jumalankieltäjälle tai kristinuskosta vieraantuneelle ihmiselle asialla ei ehkä ole merkitystä. Samalla on hämmästyttävää, että edelleen yhden miehen ja yhden naisen välinen elinikäinen liitto on eri kansojen, kulttuurien ja uskontojen keskuudessa sääntö, ei poikkeus.

EI KAKSI, VAAN YKSI

Evangeliumissa meidän Herramme sanoo: ”Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi”. Niin eivät he enää ole kaksi, vaan yksi liha. Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottaa.” (Matt. 19). Nämä sanat ovat Herramme vastaus Häntä kiusaavien fariseusten kysymykseen avioeron mahdollisuudesta. Ensimmäinen Hän lainaa kohtaa 1. Moos. 2:24, ja sitten tämän kohdan perusteella puhuu avioliiton pysyvyydestä. (En puhu tässä kirjoituksessa avioerosta, koska yhdessä kirjoituksessakaan sitä ei voi kuin vähän ”sohaista”).

Herramme vastaus pitää sisällään hyvin paljon asiaa. Vastaus alkaa ”sen tähden”. Tämä viittaa kohdassa 1. Moos. 2 sanottuun, joka edeltää Herran lainausta: ”Ja Herra Jumala rakensi vaimon siitä kylkiluusta, jonka hän oli ottanut miehestä, ja toi hänet miehen luo. Ja mies sanoi: ”Tämä on nyt

luu minun luis-tani ja liha minun lihastani; hän kutsuttakoon miehettäreksi, sillä hän on miehestä otettu”.”

Mies ja nainen kuuluvat yhteen. Tämä ei tarkoita sitä, että kuka tahansa mies kuuluu kenen tahansa naisen kanssa yhteen, tai toisin päin. Sen sijaan kaksi erillistä ihmistä, mies ja nainen, niin päättäessään, solmivat avioliiton ja perustavat oman perheen ja kodin. Luomiskertomuksessa, joka on kirjoitettu syntyinlankeemuksen jälkeen, otetaan jo huomioon se, että ihmisiä on maan päällä enemmän kuin kaksi (”luopukoon isästänsä ja äidistänsä”). Nämä kaksi erillistä ihmistä, mies ja nainen, liittyvät toisiinsa. Liittyminen -teonsana, jota Jeesus tässä käyttäen, on johdettu kreikan kielen sanasta, joka merkitsee esimerkiksi ”liimata”. Matteuksen 19. luvussa teonsana on muodossa, joka viittaa siihen, että Jumala ”liimaa” aviopuolisot toisiinsa. Liittyminen ei ole tarkasti ottaen sama asia kuin yhdeksi lihaksi tuleminen, mutta kuuluu olennaisesti siihen.

Yhdeksi lihaksi tulemisessa on monta puolta, mutta otan tässä esille vain kaksi. Ensimmäinen tässä puhutaan sukupuoliyhteydestä. Juuri sukupuoliyhteydessä mies ja nainen tulevat yhdeksi lihaksi. Asian voi sanoa näinkin: avioliittoon tarvitaan sekä sen solminen että aviopuolisoiden sukupuoliyhteys. Näin kahdesta tulee yksi, eikä tätä yhtä saa eikä voi purkaa. Yksi liha on Jumalan silmissä yksi liha koko näiden aviopuolisoiden elämän ajan. Toiseksi yksi liha ei viittaa vain ruumiillisuuteen ja sukupuoliyhteyteen, vaan kattaa kaiken mitä aviopuolisot

yhdessä ovat. Mies ja nainen eivät ole pelkästään vaimo ja mies, minä ja sinä, vaan ”me”, yksi aviopari. Heidän elämänsä on yhteinen ja jaettu.

LUOPUMINEN JA LIITTYMINEN – YKSI NÄKÖKULMA

Sitten peruutamme hiukan ja puhumme ”isästänsä ja äidistänsä luopumisesta”. On hyvin tärkeää, että aviopari ymmärtää ihan käytännön tasolla, että he kaksi ovat ”yksi”. Vaikka jokainen mies ja nainen tuo avioliittoon mukaan oman historiansa, ei avioliitto ole kuin näiden kahden ihmisen välinen liitto. He ovat liittyneet toisiinsa – ei heidän isänsä, äitinsä, sukunsa, ja niin edelleen. Aviopuolisoiden vanhemmat eivät saa tunkeutua kyseisen ”yhden lihan” väliin, eikä edes kynnyksen yli, lupaa kysymättä.

Joskus kristittyjen avioliitossa vanhempien ”kynnyksen yli tunkeutuminen” tapahtuu henkisesti tai hengellisesti. Kuitenkaan ”yhden lihan” ei tarvitse, eikä tulekaan elää todeksi mennyttä. Avioparilla on lupa, tehtävä ja velvollisuus suunnitella oma elämänsä, myös oma hengellinen elämänsä. Tämä on tärkeää tiedostaa erityisesti silloin, jos jommalla kummalla tai molemmilla on hyvin vahva (ja sitova) hengellisen liikkeen perintö.

ÄLÄ PELKÄÄ

TAPANI SIMOJOKI

PIXABAY

Britanniassa – niin kuin epäilemättä Suomessakin – menneiden parin vuoden ajan kestänyt kulkutautikriisi on tuonut mukanaan säkillisen uusia sanoja ja sanontoja niin tiedotusvälineiden kuin tavallisen kansankin arkeen.

Yhtenä paljastavana uutuuksena, joka ei oikeastaan ole ollenkaan uusi, on tullut yleiseksi tavaksi päättää niin keskustelut ja sähköpostiviestit kuin julkiset tiedonannotkin iskulauseeseen ”Stay safe” – ”Pysy(kää) turvassa”.

Ovathan ihmiset kehottaneet toisiaan varovaisuuteen iät ajat, varsinkin tiukassa paikassa. ”Pysykää turvassa – varokaa edessänne olevia vaaroja.” Toisin sanoen nämä sanat kumpuavat ympäröivän vaaran tunnustamisesta.

Mutta miksi nämä sanat on tuotu erityisistä vaaratilanteista jokapäiväiseksi hokemaksi? Ne paljastavat, että olemme ruvenneet pelkäämään jokapäiväistä elämää. Niin kirkko- kuin kauppamatkakin, työssä- ja koulussa- käynnistä puhumattakaan, ovat mahdollisia vaaratilanteita, joissa pitää olla varuillaan, ettei käy huonosti.

Olemme oppineet pelkäämään asioita, jotka ennen olivat tavallinen ja keskeinen osa täysipuolista ihmiselämää: ihmisten kohtaamista, yhdessä- oloa, läheisyyttä, fyysistä kontaktia, jopa puhetta ja laulua.

Vaikka tämä on monella tavalla ollut väistämätöntä, pelkään että ”stay safe” -asennemaailmasta voi olla vaikea irtautua, kun se on istutettu tiukkaan kansakunnan tajuntaan sekä tietoisesti että tiedostamatta. Jos emme ole varuillamme, itse vaaran pelkäämisestä tulee vaara, joka uhkaa yhteistä elämäämme, henkistä ja jopa hengellistä hyvinvointiamme.

Meidän on hyvä muistaa, että elämän hauraus ei ole mitään uutta tai ennennäkemätöntä. Itse asiassa ny-

kyaikainen alhainen kuolleisuus ja kykymme ehkäistä, torjua ja hoitaa sairauksia, jos mikä, on uutta ja ennennäkemätöntä.

Silti, rokotteista, turvaväleistä, ja kaikesta muusta varovaisuudesta huolimatta emme voi koskaan taata turvallisuuttamme. Kärsimykset ovat ihmisen väistämätön kohtalo, ja kuolema kohtaa meidät kaikki. Jos ei virus, niin jokin muu kuoleman välikappale jonain päivänä korjaa meidät ajasta iankaikkisuuteen.

Tähän kaikkeen Jumalan sana antaa meille aivan toisen iskulauseen, joka toistuu Raamatussa tasan sata kertaa: ”Älä pelkää!”. Aivan niin kuin pelko sai alkunsa syntiä lankeemuksesta (1. Moos. 3:10), niin evankeliumi eli Jumalan armolliset lupaukset karkottavat pelot.

Kuolema on synnin palkka, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa (Room. 6:23). Hän on ensimmäinen ja viimeinen, ja hänellä on kuoleman ja tuonelan avaimet (Ilm. 1:17–18). Herättämällä Jeesuksen kuolleista Jumala on pannut alulle luomakunnan uudistamisen, jonka täytyessä kuolema ja kaikkien sen oireet – murhe, itku ja kipu – jäävät sen ulkopuolelle (Ilm. 21:4).

Jumalan pyhässä sanassa ja uuden luomakunnan esimakua antavis-

sa pyhissä sakramenteissa meidät tehdään osallisiksi Jeesuksen meille hankkimasta terveeksitekevistä pelastuksesta. Kasteessa meidät kastetaan Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Sana julistaa meidän kuoleman ansaitsevat syntimme anteeksi ja luo meissä uutta elämää. Pyhässä ehtoollisessa nautimme kuolemattomuuden lääkettä, ruumiillista yhteyttä elävään Kristukseen.

Älkäämme siis pelätkö. ”Hän, joka ei säästännyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?” (Room. 8:32)

Maailma on aina täynnä hengellisiä ja ruumiillisia vaaroja. Kehottakaamme toisiamme ainoaan varmaan varoimeen: ”Pysy(kää) Kristuksessa!”.

KONSTITUUTIOKOMITEA JA KIRKOKSI REKISTERÖITYMISEN VAIKUTUSTEN SELVITTÄMINEN

≡ SAMI NIEMI

Lähetysshiippakunnan sääntömääräinen hiippakuntakokous järjestettiin 20.11.2021. Kokouksessa käsiteltiin myös seurakunnasta noussut aloite, jossa toivottiin selvitetävän Lähetysshiippakunnan uskonnolliseksi yhdyskunnaksi rekisteröitymiseen ja rekisteröitymättä jättämiseen liittyviä näkökulmia. Tämä aloite hyväksyttiin. Yleinen toivomus oli, että saataisiin lisää konkreettista tietoa keskustelun tueksi. Mitkä olisivat todelliset vaikutukset, mitä kaikkea rekisteröityminen tarkoittaisi ja mitkä taas olisivat turhia pelkoja asiaan liittyen? Tämän hyväksytyn aloitteen pohjalta hiippakuntaneuvosto nimitti kokouksessaan 9.12.2021 työryhmän, joka kokoontui ensimmäisen kerran 13.1.2022.

Työryhmään nimettiin: püispa **Juhana Pohjola** (pj), dekaani **Joel Kerosuo** (vpj), Luther-säätiön hallituksen puheenjohtaja **Raimo Savolainen**, pastori **Esko Murto**, pastori **Otto Granlund**, hiippakuntaneuvoston jäsen **Pauliina Pylvänäinen**, hiippakuntasihteeri **Sami Niemi** ja asiantuntijajäseneksi lainopillinen asessori **Jyrki Anttinen**.

”Aluksi kartoitettiin maastoa ja hahmoteltiin aikataulua eteenpäin. Tarkoituksena on toki antaa toimeksiannon mukaisesti raportti seuraavassa hiippakuntakokouksessa, mutta luultavammin kyseessä on jonkinlainen väli raportti. Selvitetävää on paljon. Toisaalta on hyvä katsoa ihan teologiset perusteet järjestäytymisen oikeudesta. Sitten on paljon erilaisia käytännön kysymyksiä.

Miten on mielekästä järjestää suhde valtioon? Täytyykö suhde ev.lut.kirkkoon jotenkin vielä käsitellä? Samoin täytyy selvittää miten kaikki vaikuttaisi jäsenistöön ja mitkä ovat konkreettiset vaihtoehdot? Yksi kysymys myös on, miten kirkon talous halutaan järjestää. Vaikka Lähetysshiippakunta päättäisi järjestäytyä uskonnolliseksi yhdyskunnaksi, niin sekään ei suoraan tarkoittaisi, että nykyisestä säätiömallista tulisi luopua. Nämä kaikki on kuitenkin käytävä tarkkaan läpi, jotta tiedetään mistä puhutaan kun asiasta keskustellaan”, dekaani Kerosuo kommentoi.

Työryhmä alkaa tuottaa materiaalia eri osa-alueisiin liittyen ja antaa raportin seuraavassa Lähetysshiippakunnan hiippakuntakokouksessa. Se on tarkoitus järjestää 19.11.2022.

TOIMITUS ESITTÄYTY

Uusi toimitussihteeri Pauliina Pylvänäinen tulee Timoteuksen luterilaisesta seurakunnasta, Oulusta. Hän on ollut mukana Lähetysshiippakunnan ja Luther-säätiön toiminnassa yli 10 vuoden ajan. ”Monenlaisia vastuunkantajien hommia olen tullut hoitaneeksi. Toimitussihteerin pesti onkin mielenkiintoista vaihtelua ja innostava haaste. Mukavaa päästä lukemaan, kirjoittamaan ja ideoimaan”, Pauliina kuvaa tuntemuksiaan.

Essi Tuomala on pääkaupunkiseudulla asuva toimittaja ja sosiaalityöntekijä, joka on toiminut syksystä 2019 alkaen Pyhäkön Lampun toimitussihteerinä oman toimen ohella. ”Nyt luovutan tehtävän uusiin, osaaviin käsiin. Toimitussihteerikaudellani olen päässyt tekemään monta mielenkiintoista haastattelua ja tavannut paljon mukavia ihmisiä. Kiitokset nykyiselle ja entiselle päätoimittajalle sekä taittaja-Liisalle hyvin sujuneesta yhteistyöstä.”

”Olen Otto Granlund. Palvelen Lähetysshiippakunnan Vaasan seurakuntien pastorina vuodesta 2016. Perheeseeni kuuluu vaimo Annette ja kolme alle kouluikäistä lasta. Olen kissaihminen ilman kissaa.

Jag heter Otto Granlund. Sedan år 2016 tjänar jag som pastor för Missionsstiftets församlingar i Vasa. Till familjen hör hustrun Annette och tre barn under skolåldern. Jag är en kattänniska utan katt.”

”Olen Timo Marttinen, päätoiminen aineenopettaja, kolmen lapsen isä sekä pastori oman toimen ohella Porvoon seurakunnassa. Töiden vastapainona pidän kokkailusta, leipomisesta ja lasten kanssa pelailusta.”

”Olen Esko Murto, Tampereella koontuvan Johanneksen seurakunnan pappi, Frau Elisabethin aviomies ja tuore Jaakko-pojan isä. Harrastuksiani ovat rintamamiestalo, kanojen pito, vaimon auttaminen puutarhahoidossa ja kaikenlaiset ruoanlaittoprojektit. Tykkään vanhoista saksalaisista virsistä ja amerikkalaisesta 1950-luvun rockabillystä. Haluaisin joskus oppia takomaan oman puukon.”

ÄKTENSKAPET, KÄRLEKEN OCH ENHETEN

✍ RICHARD EKLUND

📷 PIXABAY

INLEDNING

I Bibeln talas det ganska mycket om äktenskapet, men med tanke på det temat är väl ingen text så central som 1 Mos 2:24? *Därför ska en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de ska bli ett kött.* Vi ska se närmare på några saker i den, och sedan avsluta med att se på den största kärleken av alla, nämligen den kärlek som Gud visat människorna. Vad betyder den kärleken för ett äktenskap?

GUDS TANKE MED ÄKTENSKAPET

I 1 Mos 2:24 kommer det fram tre saker som innehåller mycket vishet: att lämna sin far och mor, att hålla sig till varandra, och att bli ett kött.

Lämna sin far och mor

För att en ny familj ska kunna skapas mellan en man och en kvinna, behöver båda parterna lämna sitt barndomshem. Det är lätt att ta sina kläder och saker och flytta bort från barndomshemmet, men hur är det med allt annat lämnande? Hur är det med barndomshemmets vanor och seder? Det som man har inlärt och som sitter ryggmargen? När vanor och seder från två olika familjer möts i det nya äktenskapet, då kan det uppstå konflikter. I det nya hemmet behöver man alltså inleda en process där man skapar ett nytt hem med egna vanor. Det behöver naturligtvis inte uppstå en konflikt, men sannolikheten är väl ändå ganska stor att man också i det här fallet behöver lämna sitt barndomshem. Och det fina är ju naturligtvis att mannen och kvinnan i den nya familjen får lära känna varandra och varifrån man kommer, och se vilket liv som passar dem.

Hålla sig till varandra

På bröllopet så ställer vigselprästen

en fråga till både mannen och kvinnan, om man inför Gud den allvetande och i församlingens närvaro vill ta den andre till äkta hälft, och älska honom eller henne i nöd och lust tills döden skiljer dem åt. Och vad svarar man på det? Inte ”nej”, inte heller ”ja”, om det känns så”. Man svarar ”ja”.

Och här ställs brölloppsparet inför kärleksbegreppet. Kärleken är inget som vi människor definierar utan något som ges åt oss. Gud är kärleken, och han uppenbarar kärlekens väsen för oss: *Men när Gud, vår Frälsare, uppenbarade sin godhet och kärlek till oss människor frälste han oss, inte för rättfärdiga gärningar som vi hade gjort utan på grund av sin barmhärtighet.* (Tit 3:4-5)

Guds kärlek är uppoffrande och trogen, och den kärleken har Gud riktat mot oss i sin son Jesus Kristus. Den kärleken ger inte upp, utan kämpar och strider. Och den här kärleken kallas mannen och kvinnan till. Mannen och kvinnan ska *hålla sig* till varandra. Kraften i äktenskapet ligger i att man lovar att älska varandra, i nöd och lust tills döden skiljer åt. Det är ju inte så att saker löser sig bara för att man hittar en äkta hälft. De egna obehandlade problemen försvinner inte. Nej, ibland är det tvärtom. Livet med den andra lockar liksom fram de mindre smickrande sidorna i en själv. Och då är det viktigt att komma ihåg det man lovat, att man går tillsammans livet ut. När mannen och kvinnan säger ja på prästens fråga, då gäller det för hela livet. Man går tillsammans genom livet även om det innebar att man strider och lider. Den här inställningen gäller för både mannen och kvinnan (Fil 2:5).

Att hålla sig till varandra betyder en hel del för det gemensamma livet. Man kunde översätta hebreiskans *dabaq* med ”hålla nära”. Ifall man håller varandra nära, vilka konsekvenser har det för gemensamma beslut eller planer? Då är det svårt att gå förbi den andra. Planer och beslut, vare sig det

gäller personliga eller gemensamma, går i äktenskapet igenom den andra. Viktigt blir då kommunikationen (latin: *communicare*; att göra gemensamt).

De ska bli ett kött

Bibeltexten från 1 Mos 2:24 avslutas med att beskriva hur mannen och kvinnan blir ett kött. Det här är någonting som också vår Herre Jesus Kristus upprepar: ... *Så är de inte längre två, utan ett kött.* (Mark 10:7) Det här beskriver naturligtvis det som sker fysiskt i samlaget, men inte bara det.

I det sexuella samlivet sker också en själslig förbindelse. Ett hebreiskt ord som beskriver samlaget mellan mannen och kvinnan är *jada'* (1 Mos 4:1). Det betyder att ”känna”, alltså något mycket bredare än det som sker i samlivet. Att *jada'* i sitt äktenskap handlar alltså inte bara om att dela äktenskapssängen, utan att lära känna varandra och dela livet. Och när man gör det behöver man berätta och uppenbara det som finns bakom ytan. Man klär av sig alla fasader och lager, tills man står nakna inför varandra. Och då är det naturligt att dela samlivet, att vara ett kött.

En annan sak som visar enheten i samlivet är naturligtvis den möjlighet som uppstår för ett nytt liv. Med tanke på det, är det inte beskrivande att man idag tar till drastiska metoder för att å ena sidan kunna njuta av sex men å andra sidan undvika graviditet. Joseph Budziszewski skriver: *Att förenas till ett kött är som att säga, ”jag ger mig själv till dig i allt vad den här akten betyder”, även om min mun formar orden, ”det här betyder ingenting”.* (egen översättning från boken *On the Meaning of Sex*, 2012) Den djupa enheten som ”ett kött” beskriver, förverkligas också i den följande generationen, i avkomman. Det gemensamma barnet bär både mammas och pappas avbild (1 Mos 5:3). I barnet finns alltså någonting som mannen och kvinnan tillsammans delar.

VEM ÄLSKAR GOMER?

I profeten Hoseas bok lär läsaren känna kvinnan Gomer. Gomer är den otrogna kvinnan som profeten Hosea befalls att ta till sin hustru. Hosea och Gomer får barn tillsammans, men Gomer håller sig inte till sin man utan vänder sig bort och följer andra älskare. Gud befäller Hosea än en gång att älska sin hustru, *fastän hon älskas av en annan och har begått äktenskapsbrott.* (Hos 3:1) Varför behöver Hosea visa en sådan här kärleksuppostring? Vem kan älska Gomer, efter allt hon gjort? Herren svarar på den frågan: *Älska henne så som jag, Herren, älskar Israels barn, trots att de vänder sig till andra gudar och älskar druvkakor.* (Hos 3:1)

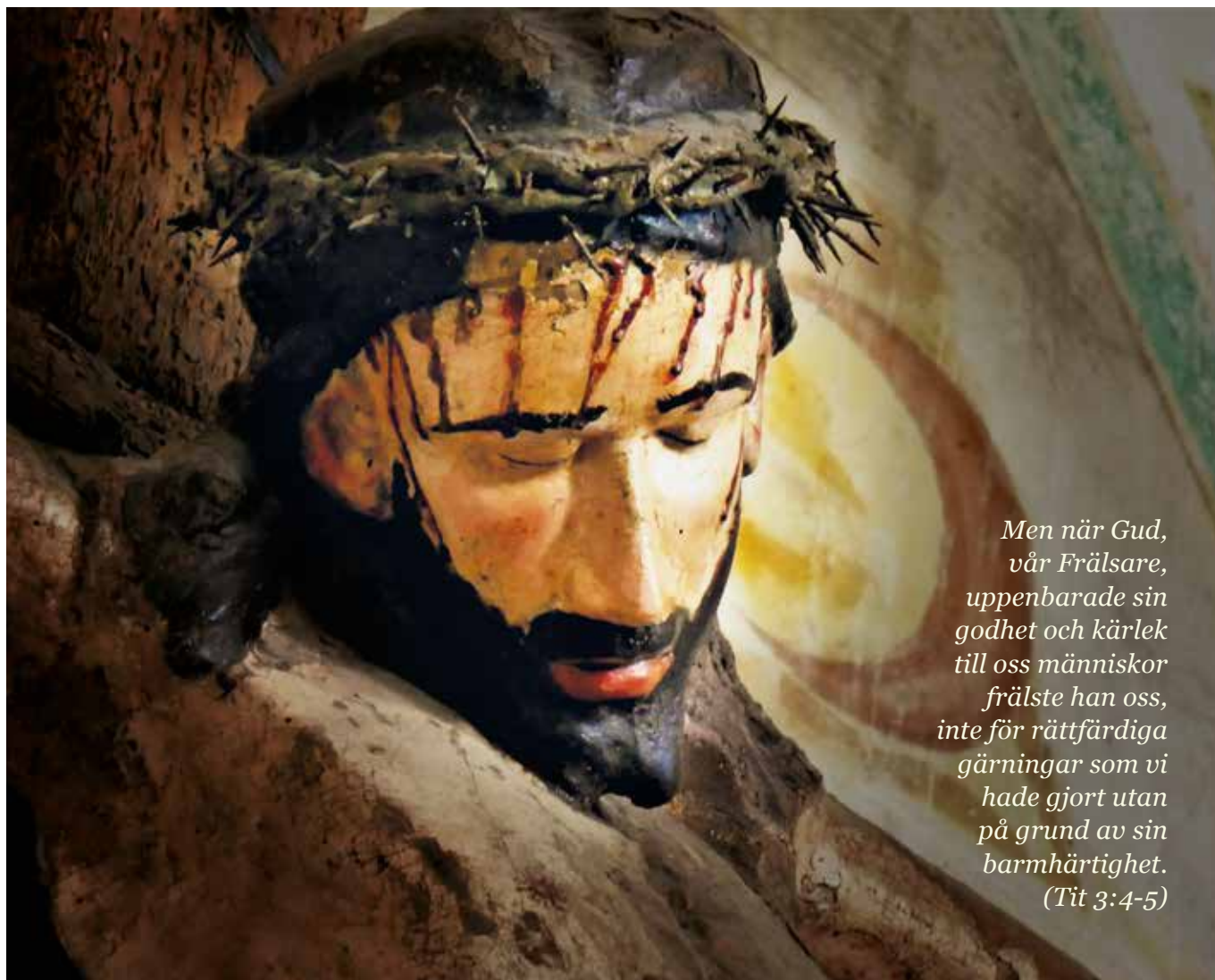
Den här kärleken visar Gud oss i Jesus Kristus. Han är den som har älskat oss, trots att vi vänt oss bort som Gomer. Kristus är den brudgum som friköpt sin brud, församlingen: *Ni män, älska era hustrur, så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för*

den. Han gjorde det för att helga den, sedan han renat den med vattnets bad i kraft av ordet, och föra fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller annat sådant. Helig och fläckfri skulle den vara. (Ef 4:21-27) Kristi uppostring riktar sig till syndiga människor, som är fulla av fläckar och skrynklor.

Guds ord ger oss mycket gott att tänka på när det gäller äktenskapet. Ordet får vara en kraftkälla för oss människor där vi ser det goda som Herren gett oss. Men när man lever det egna livet, och försöker leva efter Guds fina skapelseplan, så kommer vi ihåg att det finns en kärlekshistoria som överträffar alla andra. Bibelns stora budskap handlar om den verkliga prinsen, Herren Jesus Kristus, som räddar sin prinsessa från draken. Och den kärlekshistorien lägger saker i rätt perspektiv. Kristus är vår stora kärlek, och livet med honom ger rätt balans mellan jaget och vi:et.

Kristus är nämligen inte bara det

viktigaste i mitt liv, utan också i min hustrus liv. Det finns en definition på kärlek, som inte är främmande för Bibeln: Kärlek är att förbinda sig till att den andra blommar ut. Finns det inte något här som Kristus gjort för oss? Han förbinder sig att älska och rädda sin församling, och för den fram i härlighet utan fläck eller skrynkla. *Helig och fläckfri skulle den vara.* I ett äktenskap där man inser Guds gåvor i skapelsen och frälsningen, får man ge varandra frihet i Jesus Kristus. I Kristus kan vi vara oss själva i äktenskapet. Kristus är vår stora kärlek och det är honom vi i första hand underordnar oss. Men det är också han som har fört oss samman. Kristus hjälper oss alltså att vilja se på varandra med barmhärtighet och att leva i förlåtelse. Kristi evangelium hjälper oss att försöka vårt bästa, men att vänta allt av Herren allena: *Vem har jag i himlen utom dig? Och har jag dig, söker jag inget på jorden.* (Ps 73:25)

*Men när Gud,
vår Frälsare,
uppenbarade sin
godhet och kärlek
till oss människor
frälste han oss,
inte för rättfärdiga
gärningar som vi
hade gjort utan
på grund av sin
barmhärtighet.
(Tit 3:4-5)*

EI HÄTÄÄ - MEILLÄ ON JEESUS!

✍ XENE TURPELA

📷 ANNI POHJOLA

Piispatar Päivi Pohjolalla on ollut etuoikeus elää lapsuudesta lähtien seurakunnan yhteydessä.

Evankelointitehtävä on saatu kaksituhatta vuotta sitten. **Päivi Pohjolan** mielestä mitkään yhteiskunnan taholta tulevat määräykset eivät voi kumota Jeesuksen lähetyskäskyä. Kristittyjen ei tule pelätä Jeesuksen ohjeen toteuttamista, vaikka eteen tulisikin vastoinkäymisiä. Emme voi miellyttää yhteiskuntaa tai kansankirkkoa, jos meitä samalla vaaditaan vaikenemaan Raamatun totuuksista.

-Meillä on vapaus ja etuoikeus kertoa Jeesuksesta tälle maailmalle. Voimme tukea ja rohkaista toisiamme tässä työssä. Seurakunta on siinä hyvä turvapaikka. Meillä ei ole hätää, koska meillä on Jeesus.

HERRAN HALTUUN

Päivi suhtautuu vakavasti mutta rauhallisesti siihen, että hänen puolisonsa, Lähetysliiton piispa, **Juhana Pohjola**, on syytettynä oikeudessa yhdessä **Päivi Räsäsen** kanssa.

-Kysymys sanan- ja uskonnonvapaudesta on tärkeä ja sen puolesta pitää taistella ja rukoilla. Yhteiskunta on tällä hetkellä sokea sille, mikä tässä kysymyksessä on oikein ja mikä väärin.

-Kun itsellä on asiasta hyvä omatunto, täytyy kaikki elämässä vastaan tuleva ottaa Herran kädestä. Edessä olevat tapahtumat tulevat varmasti palvelemaan Jumalan salattuja tarkoituksia.

YHTEISET ELÄMÄN ENSIASKELEET

Päivi tapasi Juhanan Karkun evankelisella opistolla. Se oli molemmille tärkeä paikka muun muassa raamatukurssin ja leirien kautta. Paremmin Päivi tutustui Juhanaan Helsingissä opiskellessaan Sibelius-Akatemiassa ja yliopistolla teologiaa. Myös Juhana

liikkui Evankelisten Opiskelijoiden piireissä. He olivat myös samassa raamattupiirissä ja opiskelija-aktiassa.

-Koimme syvää uskonyhteyttä ja rukoilimme yhdessä. Pidin siitä, miten Juhana kohtasi ihmisiä ja siitä, että hän ajatteli syvällisesti. Myös hänen sporttisuutensa viehätti.

Naimisiin pariskunta meni vuonna 1995. Päivi valmistui keväällä 1996 musiikin opettajaksi, ja vuonna 1997 Juhanan kanssa samassa publiikissa teologian maisteriksi.

LUTHER-SÄÄTIÖN SYNTYMINEN

Pariskunta matkusti syksyllä 1997 Indianan Fort Wayneen jatko-opintoja varten. Juhana opiskeli Missourisynodin pappisseminaarissa, ja Päivi suoritti opintoja Helsingin yliopistoon. Runsaan vuoden ajan he samalla tutustuivat jumalanpalveluselämään ja ihastuivat sikäläiseen seurakuntamalliin.

-Yhdessä seurakunnassa oli ehkä vain sata jäsentä, mutta seurakuntia saattoi olla kaupungissa jopa kymmeniä. Niissä paimen tunsipa lampaansa ja yhteisöllisyys toimi. Tajusimme, että tällaisia tarvittaisiin lisää myös Helsinkiin.

Suomessa Juhanan kutsumukseksi tulikin yhdessä muutamien muiden kanssa ryhtyä synnyttämään Luther-säätiötä ja sen ensimmäistä jumalanpalvelusyhteisöä. Päivi aloitti työnsä opettajana, mutta tuki miestänsä uuden aloittamisessa.

-Näky oli yhteinen ja innostava. Yhdessä mietimme ja keskustelimme. Ympärillämme oli myös ihana ystäväjoukko, jonka kanssa työtä tehtiin.

Luther-säätiö perustettiin 24.10.1999 ja ensimmäinen messu vietettiin 6.8.2000 Ruoholahden seurakuntakodissa. Pohjoloiden kaksio oli samalla Luther-säätiön toimisto ja kirjavarasto.

PIISPATTAREKSI

Suostuminen ehdolle piispan virkaan ei ollut Juhanelle itsestäänselvyys, vaan sisälsi monenlaista kipuulua, jota yhdessä jaettiin.

- Ei voinut kuin jättää asian Jumalalle. Jos hän tehtävään kutsuu, hän myös varustakoon siihen.

Piispuuteen tulee suhtautua nöyryydellä ja pyytää tehtävään apua Jumalalta.

- Piispana oleminen ei ole sitä, että nostetaan jalustalle. Piispa kantaa vastuun kirkosta ja näyttää suuntaa. Hänen tehtävänsä on taistella lauman puolesta ja ottaa vastaan, mitä kaikkea se sitten kohtaakaan. On kuitenkin huomattava, ettei hän ole työssään yksin, vaan kirkkoa rakennetaan yhdessä papiston ja maallikoiden kanssa.

Päivin elämässä ei ole tapahtunut suuria muutoksia sen johdosta, että miehestä tuli piispa.

- Olen sama ihminen, joka olen aina ollut. Juhanan työnkuva on muuttunut, mutta tuen häntä mielelläni kuten ennenkin. Olisi myös mukava päästä tutustumaan seurakuntiin, joissa en ole vielä koskaan käynyt.

PALVELUA VAPAASTA TAHDOSTA

-Etuoikeuteni jo pienestä tytöstä lähtien on ollut elää seurakunnan yhteydessä.

Päivin vanhemmat olivat maanviljelijöitä Kokemäellä. Isä oli puuseppä. Perheelle oli selviö ja ilon aihe saada palvella seurakunnassa ja herätysliikkeessä. Tämä vahva perintö on ohjannut Päiviä koko elämän ajan toimimaan seurakunnan monissa tehtävissä.

-Minulle seurakunta tuntuu vielä enemmän kodilta silloin, kun voin olla mukana tekemässä jotakin. Mutta tässä suhteessa olemme erilaisia, ja niin on hyvä. Kaikki ovat yhtä arvok-

kaita ja tärkeitä seurakuntalaisia messuun osallistuessaan.

Kirkon ensimmäisestä messusta lähtien Päivi on palvellut kanttorina.

-Messujen aloittamisen aikoihin esikoisemme **Anni** oli puolen vuoden ikäinen. Hän oleskeli lattialla peiton päällä, kun soitin pianoa. Sitten olen jättänyt kanttorin tehtävät lähes kokonaan heikon näkökykyni vuoksi.

-Kun tyttäreemme **Liisa** vuonna 2003 kuoli kätkytkuoleman, jäi minulle ylimääräistä aikaa. Silloin aloin pitää pyhäkoulu.

Vuosien aikana on syntynyt muun muassa sävellettyjä muistolauseita ja psalmeja, leirilauluja, virsiä ja joku näytelmäkin.

-Oma koulutukseni ja kiinnostukseni ovat ohjanneet minua erityisesti kasvatus- ja musiikkityön pariin. Samalla olen etsinyt tapoja, joilla yhdistää eri-ikäisiä seurakuntalaisia ja luoda yhteisöllisyyttä. Niitä ovat olleet esimerkiksi näytelmäprojektit, leirit, retket ja yhteisten juhlien järjestämiset. Tykkään valtavasti suunnitella ja ideoida, varsinkin, jos voin tehdä sitä jonkun toisen kanssa.

KIRKKOMME NÄKÖALOJA

Kirkossamme on hienoja paimenia ja paljon vastuunkantajia. Ilman heitä toiminta ei olisi mahdollista.

-Vastuunkantajat ovat suuri kiitosaihe.

Lapsia ja varsinkin varhaisnuoria on paljon. Lähivuosina rippikoulu-
laisten määrä toivottavasti kasvaa.

-Rohkaisen perheitä siihen, että he jaksaisivat kärsivällisesti tuoda lapsiaan kirkkoon. Perheen elämä kannattaa järjestää siten, että lapset ja nuoret pääsevät myös varkkari- ja nuorteniltoihin. On tärkeää, että lapset saavat seurakunnasta ystäviä.

-Seurakunnissa käyvät lapset ja nuoret ovat valtava mahdollisuus, mutta aikuisina meidän täytyy nähdä oma vastuumme. On tarjottava mahdollisuuksia samanikäisten kohtaamisille. Se vaatii iltojen järjestelyä, kyyditsemistä ja oman ajan antamista, mutta tuo samalla suurta iloa. Ja uskaltaisin sanoa, että se on lopulta merkityksellisempää kuin jonkun harrastuksen ylläpitäminen. Saada op-

pia tuntemaan Jeesusta enemmän ja juurtua seurakuntaan on parasta, mitä nuorelle voi toivoa.

PAIMENVAIMOT

-Jumalan luomisjärjestyksestä käsin on upeaa elää naisena niin perheessä kuin seurakunnassa. Tiedän olevani tasa-arvoinen ja arvokas sellaisena kuin olen. Saan vapaasti palvella sillä paikalla, johon Jumala on minut asettanut.

On hyvä kokea yhteyttä toisten naisten kanssa. Erityisesti tämä korostuu, kun puhutaan pastorien vai-
moista. Heillä on silloin tällöin viikonlopputapaamisia ja yhteyttä pidetään myös sähköpostitse.

-Itse olen saanut kokea suurta ystä-

vyyttä ja uskonyhteyttä seurakunnassa ja kirkossa. Mutta se ei ole itsensänselvyys. Moni paimenvaimo voi kokea, että häneltä odotetaan jotakin, mikä ei ole kuitenkaan hänelle luontaista. Toisaalta joku voi kokea yksinäisyyttä seurakunnassa, koska ei oikein tunnu kuuluvan mihinkään ryhmään roolinsa takia. Siksi rohkeiden kaikkia lähestymään pastorien puolia ja tutustumaan heihin. Hienoja ihmisiä kaikki!

-Omalta kohdaltani toivon, että meidän kotimme voisi olla avoin, ja sinne saisi aina tulla.

-Kun miehelle on annettu paimenen kutsumus, silloin me perheenä elämme sitä myös todeksi. Haluamme yhdessä tukea seurakuntamme ja kirkkomme elämää.

Herran väkevä käsi

”jotta kaikki maan kansat tulisivat tietämään, että Herran käsi on väkevä, ja jotta te pelkäisitte Herraa, teidän Jumalaanne, ainiaan.” (Joos. 4:24)

Joosuan ja Israelin kansan tehtävä oli valloittaa heille luvattu maa. Se, miten Jumala johdatti ja salli, ei ollut vain heitä varten, vaan tapahtui siksi, että ”kaikki maan kansat tulisivat tietämään, että Herran käsi on väkevä”. Joosuan johdolla valloitettiin Kanaanin maa, ja niin saivat tuomionsa ne kansat, joiden syntimitta oli täyttynyt. Tämä voi tuntua kohtuuttomalta, mutta myöhemmin Raamatusta luemme, kuinka Jumala ei ole puolueellinen, vaan Israelinkin kansan langettua lähetti lopulta hävityksen. Kansan perkaamista tapahtuu myös Joosuan kirjassa, kun paljastuu, että Akan on varastanut sellaista, mikä oli tuhon omaksi vihittyä.

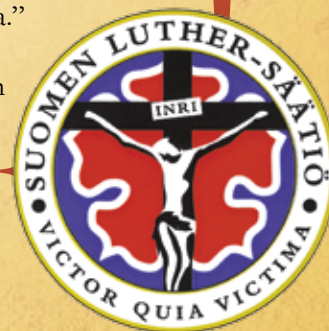
Tämä ankaruus ja kiivaus pyhyiden puolesta tapahtui siksi, että Jumalan kansan piti olla esimerkki, pappiskansa kansojen keskuudessa, ”jotta kaikki maan kansat tulisivat tietämään, että Herran käsi on väkevä ...”. Luvattun maan ulkopuolelle ei pitänyt siis lähteä, vaan taistelu pyhydestä käytäisiin kansan sisällä ja sen sydämissä. Tällainen sisäinen taistelu on uuden liiton kansallakin, joka on pelastettu luvattuun Jumalan valtakuntaan kasteen kautta. Se on kutsuttu pyhyteen niin, että ulkopuolisetkin haistavat Kristuksen tuoksun. Paavali opettaakin, ettei hän tuomitse niitä, jotka ulkopuolella ovat, mutta paha pitää poistaa kansan keskuudesta. Niinpä seurakunnassa ei voida suvaita syntiä, vaan sen kimppuun tulee karata kaikilla Jumalan kansan sota-aseilla, joilla rakas Herramme on Kirkkonsa varustanut, se on Jumalan sanalla, kasteella, ripillä ja ehtoollisella. Näissä Jumala sotii kansansa puolesta niin kuin soti Joosuankin kirjassa, jotta synti hävitettäisiin Jeesuksen anteeksi antavassa veressä. Vain sillä tavalla voivat ulkopuolella olevatkin tulla tietämään ”että Herran käsi on väkevä”.

Entä mitä Jeesus on valloittanut sinulle? Oman ruumiisi Pyhän Hengen temppeliksi. Tämä sisäinen taistelu on siis myös henkilökohtainen. Kristittykään ei saa suvaita itsessään mitään epäjumalanpalvelusta, ei vilppiä tai syntiä, ei piilottaa mitään tuhon omaksi vihittyä, vaan erottaa sellainen ankarasti itsestään niin kuin Akankin erotettiin ja tuomittiin. Kukaan ei pysy piilossa, vaan viimeistään viimeisellä tuomiolla Akanin arpa tavoittaa lopulta jokaisen. Tuo siis rehellisesti omat epäjumalasi poltettaviksi, tunnusta syntisi, ja uskollinen Herrasi sotii puolestasi. Hän pyhittää sinut sanansa lahjoilla, niin

että saattaa käydä toteen, kuten on kirjoitettu: ”Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isääne, joka on taivaissa.”

Joni ja Aija Ahonen

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

Päätoimittaja: Joel Kerosuo
Toimitussihteeri: Essi Tuomala
Tilaukset: 050 5225 855
tiedotus@luthersaatio.fi

Taitto: Liisa Pitkäranta
Kannen kuva: Antti Koponen
Paino: I-print
ISSN 1457-9901
Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52